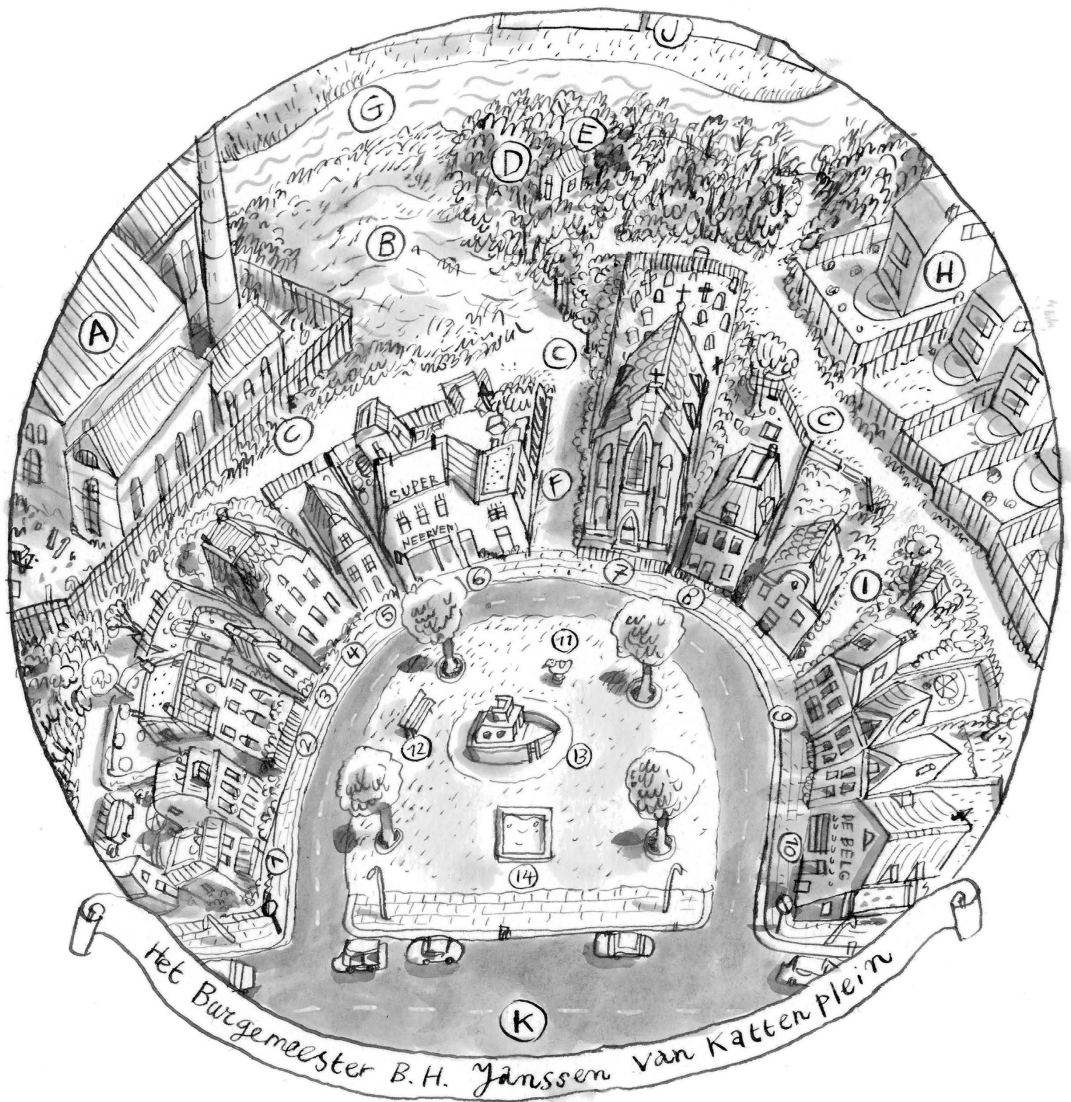

Pleingeheimen

① Café & feestzaal Kips	Ⓐ oude fabriek
② Prof. Stekeltee	Ⓑ Het Wilde Landje
③ opa	Ⓒ achterpaadje
④ Féline	Ⓓ Vaartse Bosje
⑤ Dirk-Jan	Ⓔ oude schuur
⑥ Buurtsuper Neervens
(Sjoerd)	Ⓕ Kattensteegje
⑦ oud kerkje (staat laag)	Ⓖ Bakelse vaart
⑧ Max & Karlijn	Ⓗ andere huizen
⑨ Steffie	Ⓘ achterpaadje
⑩ Snackbar De Belg
(Mei-Lan)	Ⓝ Nieuwbouwwijk
⑪ wipkip	Ⓚ Willem Pree slaan
⑫ bankje	
⑬ boot	
⑭ zandbak	

De kinderen van het Kattenpleintje

(of eigenlijk: het Burgemeester B.H. Janssen van Kattenplein)

Steffie is bijna twaalf jaar en nog wat klein voor haar leeftijd. Maar ze is net als haar hond Kobus heel dapper. Soms iets té dapper, want haar moeder zegt vaak: ‘**Steffie**, eerst denken en dan pas doen!’

Karlijn, tweelingzus van **Max**, leest graag (ook roddelblaadjes) en doet er alles aan om ervoor te zorgen dat er geen ruzie komt op het Kattenpleintje.

Max, tweelingbroer van **Karlijn**, is altijd vrolijk en houdt van grappen maken. Hij wordt maar één keer per jaar kwaad, maar dan ook echt kwaad!

Sjoerd weet alle verkoopprijzen van buurtsuper Neervens uit zijn hoofd, maar dat komt doordat zijn ouders daar de baas zijn. Verder is hij dol op detectiveseries.

Féline vindt zichzelf heel knap en wil het liefst uitgeroepen worden tot Miss Kattenpleintje. Haar kat Johannes is de grote vijand van hond Kobus.

Dirk-Jan is de enige van het Kattenpleintje die niet meer op de basisschool zit. Hij vindt de andere kinderen maar baby's en pest graag.

Mei-Lan is aardig en verlegen, en een goede vriendin van Steffie. Haar Chinese ouders zijn de baas van snackbar De Belg.

De kleintjes van het pleintje

Fen-Fang is het kleine zusje van Mei-Lan, maar ze is veel brutaler dan haar grote zus.

Meike is het zusje van Karlijn en Max en volgens hen de leukste kleuter van het Kattenpleintje.

Lukas is het peuterbroertje van Féline. Hij luistert slecht (of helemaal niet) en loopt soms weg.

Steffie en de mislukte inbrekers

Kip zonder kop

Boem! Steffie schrikt wakker. Hoorde ze iets? Ze gaat rechtop zitten, knipt een lampje aan en luistert.

Het blijft even stil beneden, maar dan lijkt het net of er een la wordt opengetrokken. Of is het een kastdeur?

‘Kobus,’ fluistert Steffie angstig tegen de grote zwarte hond die naast haar bed ligt. ‘Er is een dief beneden!’

Kobus’ lange flaporen trillen even, maar dan slaapt hij weer rustig verder. ‘Waakhond van niks,’ moppert Steffie boos, terwijl ze haar

bril opzet. ‘Je denkt zeker dat het mam is, maar die doet nooit zo zachtjes als ze thuiskomt. Dat weet jij best.’ Steffie praat wel vaker tegen haar hond. Vooral wanneer ze alleen thuis is.

Meestal krijgt ze een blafje of een raar piepje als antwoord. Nu hoort ze alleen maar luid gesnurk.

Steffie kijkt op haar wekkertje. Kwart over elf. Zou mam eerder vrij zijn? Haar moeder moet op vrijdagavond altijd schoonmaken op het kantoor waar ze overdag ook al werkt.

Misschien hebben die watjes van kantoor deze week niet zo veel rommel gemaakt. Anders komt mam 's nachts altijd rond halfeen thuis. Ze probeert dan zo min mogelijk lawaai te maken, maar meestal gaat dat

mis. Ze gooit de deur van de koelkast te hard dicht zodat de eieren bijna breken, of vergeet op tijd de fluit van de ketel te halen als ze thee zet. Steffie wordt er vaak wakker van, om daarna snel weer in slaap te vallen, net als haar hond Kobus. Maar dit is haar moeder niet, dit is een inbreker. Steffie is niet zo'n bangerik. Maar nu begint haar hart als een razende te roffelen. Het lijkt wel of haar vader op zijn oude drumstel tekeergaat. Wat moet die dief hier? Zolang ze bestaat, is er op het Kattenpleintje nog nooit ingebroken. Tenminste, niet dat ze weet en ze bestaat toch al bijna twaalf jaar. Er is zelfs nog nooit bij de supermarkt of de snackbar ingebroken en daar valt best wat te halen. Of bij de oude professor Stekeltee en zijn vrouw, want die hebben een huis vol dure schilderijen. Ze moet zo snel mogelijk een berichtje aan iemand sturen... Nee, de politie bellen! Haastig zoekt ze naar haar telefoon. 'O nee,' fluistert ze tegen Kobus. 'Ik ben een kluns. Mijn smartphone ligt nog beneden.' Ze buigt zich naar haar hond toe en vraagt met een benauwd stemmetje: 'Wat moet ik doen, Kobus? Zal ik "help" roepen? Of: "Ga weg, inbreker!"' Kobus tilt zijn kop op en kijkt zijn baasje slaperig aan.

'Ik vind het hartstikke eng, hoor! Jij bent hier de waakhond, niet ik.' De hond legt zijn kop weer op zijn poten. 'Kobus, help nou toch!' fluistert Steffie wanhopig.

Het beest gaat rechtop zitten en schudt zich uit alsof hij net uit het water komt. Daarna houdt hij zijn zwarte harige kop schuin zoals hij altijd doet wanneer hij om een koekje bedelt. Met een bibberstemmetje beveelt Steffie: ‘Kobus, zoek koekje!’

Kobus kwispelt met zijn staart.

‘Twee koekjes!’

De staart gaat nog harder heen en weer.

‘Drie koekjes!’

De hond rent naar de deur en begint er met zijn poot aan te krabbelen.

Op haar tenen loopt Steffie naar hem toe en aait hem over zijn kop. ‘Zolang ik hier samen met jou zit, zijn we veilig,’ fluistert ze.

Dan valt er beneden iets om.

Van schrik doet Steffie een stap achteruit, maar Kobus springt tegen de deur op en barst los in een wild geblaf. ‘Goed zo,’ moedigt Steffie hem aan.

‘Hoe harder je tekeergaat, hoe beter. Nu gaat die stomme inbreker er vast vandoor.’ Ze aarzelt even, maar dan maakt ze de deur open.

Kobus stopt onmiddellijk met blaffen en glipt de gang in.

O kluns, wat doe ik nou? denkt Steffie. Dadelijk is het een gemene, sadistische inbreker met een eng mes of misschien wel een hele groep gemene, sadistische inbrekers met een heel bestek. En die nemen Kobus natuurlijk te grazen. Hoe vaak heeft mam al niet gezegd: ‘Steffie, éérst denken en dan pas doen.

Anders ben je een kip zonder kop!’

Ze leert het ook nooit, want dit is wéér de verkeerde volgorde. Hoe moet ze Kobus nu redden? Steffie loopt de gang in en blijft boven aan de trap staan.

Ingespannen luistert ze of ze nog wat hoort. Plotseling lopen de rillingen over haar rug. Is het omdat ze toch bang is, of omdat ze alleen haar slaap-t-shirt aan heeft? Beneden hoort ze geen enkel geluid meer. Zou Kobus al vermoord zijn door de gemene, sadistische dievenbende? Of ontvoerd? Steffie balt haar vuisten en begint voorzichtig de trap af te lopen. Stapje voor stapje naar beneden, even wachten en dan naar de volgende tree. Als ze bijna onderaan is, hoort ze iemand fluisteren, gevolgd door een kort blafje van Kobus.

Daarna is het weer stil. Heel voorzichtig stapt Steffie de hal in. De deur naar de huiskamer staat half open en binnen brandt licht. Zo brutaal zijn inbrekers dus. Ze doen gewoon net of ze thuis zijn.

Dan hoort ze luid gesmak van Kobus. Alsof hij een grote bak hondenvoer leeg eet, want dan maakt hij ook altijd van die onsmakelijke geluiden.

Hij is nog niet dood, denkt Steffie opgelucht. Welnee, hij zit zich gewoon vol te vreten. Zou iemand hem aan het vergiftigen zijn? Dat lees je wel eens in de krant: **INBREKER VERGIFTIGT HOND EN GAAT ER MET DE BUIT VANDOOR.** Ineens kan het haar niks meer schelen. Ze moet Kobus redden! Eerst doen en dán pas denken!

